

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΝΙΑΔΟΣ Μ...

Θάχουν περάσει πιά έννιά χρόνια από εκείνο τό θερινό βράδι πού ο Πιότρ Σέργκεβιτς, ο άναγκιτής, κ' έγώ, πνγαίναμε καβάλλα στό σταθμό γιά νά πάρουμε τό ταχυδρομείο.

Ο καιρός εΐτανε λαμπρός, μιά, στό γυρισμό, μακρυνά μπουμπουνιτά άντίχησαν κ' είδαμε μί' άπειλιτική μαυρίλα ν' άπλώνεται στόν ούρανό πού δλοένα έρχόταν κατά πάνω μας. Έρχότανε πρós εμάς και μεΐς πνγαίναμε και ν' αΐτή.

Μέσ' στό φόντο της μαυρίλας ξεχώριζαν σάν άσπρες βούλες τό σπύτι μας κ' ή έκκασία κ' ή ψηλές άσπυμένιες λευκές. Μόριζε βροχή και φρεσκοκοιμένο χόρτο. Ο σύντροφός μου είχε πολύ κέφι. Γελούσε κ' έλεγε ένα σωρό άστεΐα. "Έλεγε πως θάταν άσπυρα άν μās παρομοιάζταν άζαφνα στό δρόμο μας ένας μεσοαιωνικός πύργος κ' επάλλξεις και πυργίσκος, χορταρισμένος και γεμάτος κοκκουβάγιες. Θά βρισκαμ' εκεί καταφύγιο άπ' τή βροχή κ' δ κεραυνός... θάρχόταν νά μās σκοτώσει... Μά νά πού δέν άρρησε νά περάσει τό πρώτο κύμα της μπόρας. Ο άνεμος φύσηξε τώρα δυνατά στροβιλλίζοντας ένα σύννεφο ακόντης. Ο Πιότρ Σέργκεβιτς άρχισε νά γελά δυνατά και κέντρισε τάλόγο του.

"Ω, τί καλά! φάναξε. Τί καλά. Με παρόντε τό κέφι του και με την ιδέα ότι σέ λίγο θα μουν μούσκεμα ως τό κόκκαλο κ' άκόμα ότι μπορούσε νά με σκοτώσει κανένας κεραυνός άρχισα νά γελώ κ' έγώ.

"Όταν εφτάσαμε στήν αΐλη του σπιτιού μας, ο άνεμος είχε πέσει και μεγάλες άσπυραφτερές σιτάδες έφταναν στό χόρτο και στή στέγη. Δέν ήπληξε στό σταύλο ψυχή ζωσα.

Ο Πιότρ Σέργκεβιτς ξετίλλωσε μόνος του τά άλογα και τό έβαλε μέσα στό παχνί. Στεκόμουν στό ακαλοπάτι περιμένοντάς τον νά τελεώσει και βλέποντας τίς λοξές σταλάγρες της βροχής. Έδώ μόριζε πιά πολύ άπό τή χωράφια ή γλυκειά και δυνατά μρωδιά του στανού. Σκοτάδι είχε άπλωθεί γύρω έξ αΐτίας της συννεφιάς και της βροχής.

- Νά κ' ένας κεραυνός! ειπε ο Πιότρ Σεργκέβιτς ξαναγυρίζοντας κοντά μου "όστερ" άπό ένα πολύ δυνατό κεραυνό, ποΐπεσε και φάνηκε σά νά χώρισε τόν ούρανό εις δύο. Πώς σάς φαίνεται; μ' έρώτησε.

Βρισκόταν δίπλα μ' εν στό ακαλοπάτι, λαχανιασμένος άκόμη άπό τό δρόμο, και με κοιτούσε. Αντιλήφθηκα ότι με θαύμαζε.

- Νατάλια Βλαδιμήροβνα, μού ειπε εξαφνα, θά έδινα ότι έχω γιά νά μωρσέσω νά στέκομαι έτσι πολλήν ώρα και νά σās θαυμάζω. Σήμερα λάμπετε όλη.

Τά μάτια του με κοιτούσαν μ' εκοταση και ίκωσία. "Η όψη του εΐτανε χλωμή. Στάλα άπό τή βροχή έλαμπαν σάν... τον και στό μουστάκια του... φαινόντουσαν, κ' αΐτά άκόμη, νά με κοιτάζουν με θαυμαμό.

- Σās αγαπώ, μού ειπε. Σās αγαπώ, και ειμαι έντοχιούμνος νά σās βλέπω. Ήλθε ότι δέ μωρεΐτε νά γίνετε γυναΐκα μου, μά δέν θέλω τίποτε άπό σās, δέν έχω άνάγκη άπό τίποτε; Μάθετε μόνάχα ότι σās αγαπώ. Μή λέτε λέξη, μη μού άπαντάρτε! μί δίνετε προσοχή σέ μένα. Μάθετε μόνάχα ότι μού ειπε αγαπώ κ' άφήστε με νά σās κοιτάζω.

"Η εκοισιά του με κωριεσε και μένα. Κοΐταξα τό εμπνευσμένο πρόσωπό του. Άκουγα τή φωνή του πού μπερδευόταν με τόν ήχο της βροχής και δέ μωροΐσα πιά νά σαλέψω σά νά μούχαν κάνει μάγια. Θά ήθελα νά βλέπω τά λαμπρά μάτια του και νά τόν άκούω.

- Σωπαΐνετε, ειπε ο Πιότρ Σέργκεβιτς. "Έτοι εινε θαυμάσια! Έξακολουθήστε νά σωπαΐνετε!

"Ένωιωθα τόν ένάτιό μου έντοχιούμένο. Γελούσα άπό τή χαρά μου κ' έτρεξα στό σπύτι, κάτ' άπ' τή δυνατή βροχή. Γελούσε κ' εκείνος κ' έτρεξε πίσω μου πλώωντας.

Μωροκεμένοι κ' οι δύο, λαχανιασμένοι, κόνοντας δόλοκληρη φασαρία στή σκάλα με τά ποδοβολήτá μας, σάν τά μικρά παιδιά, μπήκαμε στό δωμάτιο. Ο πατέρας μου κ' ο άδερφός μου πού δέν εΐταν συνειδημένοι νά με βλέπουν πρόσχαρη και γελαστή, με κοιτάζαν ζαφνιασμένοι κ' άρχισαν νά γελούν και αΐτοσι.

Τά σύννεφα της μπόρας είχαν περάσει, οι βροντές είχαν πάψει μά οι σταλαματιές της βροχής έλαμπαν άκόμα στή γενειάδα του Πιότρ Σέργκεβιτς. "Όλο εκείνο τό βράδι, ως τό δείπνο, τραγουδούσε, σφύριζε, έπαιζε με θόρυβο με τό σκύλο, τρέχοντας πίσω του σίς κάμαρες και λίγο έλειψε νά ρίξει κάτω

τόν άπρητίπ πού έφερνε τό σασοβάρι. Στό δείπνο, έφαγε πολύ, ειπε ένα σωρό άστεΐα και μās έβεβαΐωσε στό τέλος ότι ήμα τρώει κανείς τό χειμώνα άγγοθρία φρέσκι νωΐόθει στό στόμα όλο τό άρωμα της άνοιξας.

Πέροντας νά κοιμηθώ, άναφα ένα σπαρματέτο κ' άνοιξα διδάπλιτο τό παρθέρο μου: Ένα αΐσθημα άπέραντο με κωριεσε δόλοκαιρη.

Συλλογίζομυνα πως ειμουν έλεύθερη, ύγιής, εϋγενής και πλουσία, και πως μ' άγοπούσαν—μά προπάντων πως ειμουν εϋγενής και πλουσία—τί ώραΐο πού εινε νά εινε κανείς εϋγενής και πλούσιος, Θεέ μου!

"Έπειτα, ανατριχιάζοντας στό κρεβάτι μου άπό τήν έλαφριά δροσιά ποΐχόταν άπό τόν κΐπο, δοκίμασα νά έξεκώσω τόν ένάτιό μου άν άγαπούσα ή όχι τόν Πιότρ Σέργκεβιτς... Και μη βγάζοντας κανένα συμπέρασμα, άποκοιμήθηκα.

Μά τήν άλλη μέρα τό πρωΐ, όταν ειδα άπάνω στό κρεβάτι μου νά πέφτουν οι άχιτινες του ήλιου, μαζί με τή σκιά πού έρχιγνε τό φύλλωμν τών φυλινών, ότι συνέβη τήν περασμένη μέρα ζύκνησε γρήγορα μέσα στή μνήμη μου. "Η ζωή μου φάνηκε πλουσία, πολυποικιλη, γεμάτη γοπητεΐες. Ντύθηκα γρήγορα τρετιζίζοντας σάν πούλι, κ' έτρεξα σάν κΐπο.

Και τί εϋγεινε κατΐπιν; Κακόπιν... τίποτε...

Τόν χειμώνα στήν πούλη, ο Πιότρ Σέργκεβιτς έρχόταν κάθε τόσο και μās έβλεπε. Οι γνωριμιές πού κόνουμε τό καλοκαιρι στήν έξοχή δέν έχονν τήν γοπητεΐα τους παρα τό καλοκαιρι και στήν έξοχή. Στήν πούλη, τό χειμώνα, χάνονν τό μωδ της άζΐας τους. "Όταν

τούς σερβίρισε τό τοΐ στήν πούλη, μάς φαίνεται πως φοροδόν δανεΐκη ρεντιγκΐα και πως τό άνακατέυονν μιά ώρα με τό κουταλάκι.

Ο Πιότρ Σέργκεβιτς, στήν πούλη, μού μιλούσε πού και πού γιά έρωτα, μά αΐτι χτυπούσε σ' αΐτιδ μου διαφορετικά άπό τήν έξοχή. Στήν πούλη, έννοΐωθαμε πιά καλά κ' οι δύο μας τόν τοΐχο πού μās έχόριζε. Ειμουν άριστοκρατίες και πλουσία! εκείνος εΐταν φτωχός κ' ή καταγωγή του άσπυμ, γιός παπά. Εΐταν άνακριτής κ' αΐτιδ εΐταν όλο. Κ' οι δύο μας, έγώ, επειδι ειμουν πολλή νέα, αΐτός, ο Θεός ζέρει γιαιτί, θεωρούσαμε αΐτόν τό τοΐχο πού μās χώριζε πολύ ψηλό και πολύ παχύ.

Κάθε φορά ποΐχόταν σπύτι μας στήν πούλη, γελούσε με χαμόγελο στει σχωρημένο, κριτίκαρε τήν άριστοκρατία και σάπαινε με κατΐφεια διαν βρισκόταν μαζί του και κανείς άλλος στό σαλόني. Δέν άπδρχει τοΐχος πού νά μη μωρεΐ νά τόν έπερβή κανείς, μά οι ήρωες τών σπμερινών μωθιατορημάτων, όσους τούλοχιστο ζέρω, εινε πολλή δειλοί, μαλθακοί, νωθροΐ και δόσοιστοι: τούς κωριεΐε πολύ γρήγορα ή ιδέα

ότι εινοι άττοχοι και πως ή ζωή τους άπάτησε. Αντι νά παλαΐψον κόνονται κ' επικρινόνν, λέγοντας πως ο κόσμος εινε μιά πεζότις, ξεχνώντας όμωσ ότι κ' ή κριτική τους γίνετα κ' αΐτή, σιγδ—σιγδ, πεζότις.

Μ' άγαπούσαν. "Η έντοχίη, φαίνεται, εΐταν κοντά μου μ' άγγιζε. Έξόσα άμεριμνα, χωρίς νά προσπαΐώ νά νωΐώσω τόν ένάτιό μου, νά μώω τί περιμένα άπό τή ζωή, σΐτε και τί ήθελα σΐτ' αΐτή. Και ο καιρός περνούσε... κερνούσε...

Πολλοΐ περασαν άπ' εμπρός μου κομίζοντάς μου τήν άγδπν τους. Οι ώραΐες ήμερές διεδρόντο ή μά τήν άλλη καθώς κ' οι γλυκεΐες, οι θερμές νύχτες... άπόνια κελαιδούσαν γύρω μου μόριζε χόρτο και δλα αΐτά, πού μωβγναν τώρα τόσο γοπητεΐικές κ' άγαπημένες άγαμνήσεις, περνούσαν γιά μένα, θπως και γιά όλους γοργά, χωρίς ν' άφίνονν άχνάρια πίσω τους, χώρις νά τό εκτιμά όσο πρέπει και χανόντουσαν σάν καταγιά. "Ιού εινε τά δλ' αΐτά;

Ο πατέρας μου πέθανε, έγώ γέγρασα. "Όλα όσα μ' εΐχαριστούσαν, με κολάκευαν και με γέμιζαν έλπίδες—δ ήχος της βροχής, τό κΐλημα της βροντής, οι ιδέες της έντοχΐας, και τά λόγια της άγδπας—δλα αΐτά δέν εινε πιά παρα μιά άνάμνηση. Και βλέπω μωροΐτό μω ένα μακρυνό διόστρυμα, άπέραντο και άδειο κανένα δέν βρισκεταί μέσα σ' αΐτή τή μοναξιά κ' ο δριζόντας εινε σκοτεινός και τρομαχτικός...

Τό κωδούνι της έξώπορτας χτυπάει... Μού άναγγέλλουν τόν Πιότρ Σέργκεβιτς. "Όταν βλέπω τά δέντρα τό χειμώνα και θυμώμαι ότι τό καλοκαιρι εΐταν προΐνα, ψιθουρίζω: «Ω, τ' άγα-

Στήν αΐλη μιά φωτιά έκαιγε

απμένα μου ! Κι' διαν βλέπω άνθρωπος που μαζί τους πέ-
ρασα την άνοιξη της ζωής μου, γίνομαι άμέσως μελαγχολική,
τροφερή και ψιθυρίζω παρόμοια λόγια.

Χρόνη στην προσοασία του πατέρα μου, από καιρό τώρα ο
Πιότρ Σέργκεβιτς έχει μετατεθεί στην πόλη μας. Έχει γεράσει
κάπως κ' έχει άρχειο να χαλάει. Έπαψε πια να μου μιλάει
για έρωτα. Δέ λέει πια άσπια. Δέν άγαπάει καν τή δουλειά
του. Είνε άρρωστος. Όλες του οι έλπίδες τόν άπάτησαν. Πε-
νδει την πένθημη ζωή του μέσ' στην πόλη. Ζη χωρίς να θέλει.

Νάτونه πλάϊ στή τζάκι, κοιτάει σιωπηλός τή φωτιά... Μή ξε-
ροντας τι να τού πώ, τόν ρωτώ :

- Λοιπόν, τι νέα ;
- Τίποτα, μου άπανταίει.

Και άλλι άπλώνεται ή σιωπή.

Η κόκκινη άντανάκλαση τής φωτιάς παίζει άπάνω στή θλι-
μένη του όψη. Θυμούνται τή Παρελθόν
κι' άξανα άρχίζω να τρέμω. Τό κεφάλι
μου γέρνει βαρύν και με παίρνουν πικρά
δάκρυα. Νιώθω ένα άβόσταχο σικτό για
τόν έαυτό μου και γι' αυτόν τόν άνθρωπο
και νιώθω τόν πόθο εκείνων που πέ-
ρασαν και που ή ζωή μός ε' άρνείται
τόρα... Δέν σκέπτομαι πια ότι είμαι εύ-
γενής και πλουσία. Με πιδνουν λυγμοί
γεμάτοι ταραχή και ψιθυρίζω, σφιγγον-
τας τούς κροτάφους μου :

- Θεέ μου ! Θεέ μου ! Η ζωή μου
χάθηκε !...

Έκείνος έμνε στή θέση του και σά-
παινε χωρίς να μου λέει: «Μην κλαίτε!
Είχε καταλάβει πώς έπρεπε να κλάψου-
με, πώς είχε έλθει ο καιρός που έβριζε
να κλάψουμε. Έβλεπα τή συμπόνια μέσ' στή μάτια του, με
ήθελε να μου πη κάτι σχετικό, ας τό έκανε εύτοχιομένο,
μα δέν ειπα τίποτε. Κοίτησε μόνο τό κεφάλι του και μου έφρι-
ξε τό χέρι. Ό Θεός μαζί του.

Εί,

Όταν τόν πήγα ως έξω μού φάνηκε πώς άργούσε επίπεδες
να φέρσει τή γούνα του. Μού φίλασε δυν φορές τό χέρι χωρίς
να πη λέξη κ' έκοίταζε για πολύ τήν κλαμμένη μου όψη.
Σκέφθηκα τότε ότι θα θυμήθηκα τήν καταγίδα εκείνης τής
Αραδιάς, τή βροχή, τή γέλια μας και τήν παλιά μου όμορφιά. Θα
ήθελε να μου πη κάτι σχετικό, ας τό έκανε εύτοχιομένο,
μα δέν ειπα τίποτε. Κοίτησε μόνο τό κεφάλι του και μου έφρι-
ξε τό χέρι. Ό Θεός μαζί του.

Όταν γύρισα πάλι μέσα κάθισα στή ταπέτο, μπρός στή τζάκι.
Τά ξύλα, σκεπασμένα από τή στάξη, άρχισαν να σβόνουν. Η
παγωιά έσφιγγε όλόενα με πού πολύ άναγία και τή άναγία κί' ό άνε-
μος άρχισε να βουίζει από τήν καμινάδα του τζακιού.
Η θαλαμπόλος μπήκε μέσα και γουμίζοντας πώς ειχ' άπο-
κοιμηθεί εκεί με φώναζε για να ξυπνήσω...

Αντ. Τσέχωφ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ηρωϊσμοί

Ένας Τουλουζάκος, ένας από τό Βορδών και ένας από τή
Μασσαλία, συναντιθήκαν ιαζιεδούντες, και τή λέγανε μέσα στή
ναίνο.

Διηγούτο άπομνημονεύματα τής πολεϊκής ζωής των.

- Εγγόβηκα μια ήμέρα, λέγει ο Τουλουζάκος, άποκλειστικός
άπό τούς Γερμανούς, πίσω από ένα τοίχο, ύψους τριών μέτρων.
Χτυπά τούς έξ και πηδάω τόν τοίχο και τό σκάζω.

- Εγώ, άρχισε να διηγείται ο κάτοικος του Βορδών,
εγγόβηκα μόνος μου, άπάνετι δεκατέσσορων έχθρών. Τούς
κέρφωσα και τούς... δεκαπέντε, ας σαρδέλλες με τή πα-
γιονέτα μου...

- Και σό δέν λές τίποτε ; Λένε στόν Μαρκογιέζο ;
- Δέν μπορώ να σάς διηγθώ τίποτε εγώ, άπάνεποεν εκεί-
νός, γιατί σκοτώθηκα στή μάχη του Σαρλερόφ.

Ο Παληός

ΓΑΜΟΙ

Ό άρχιάρχος κ. Ιωάννης Π. Νινιδς και ή Δις Χρυσούλα Π.
Ρεμπουτζάκου έτέλεσαν τούς γάμους των έν Καλάμαις. Η Διεύ-
θυνσις του «Μπουκέτου», σφιγγουσα θερμά τό χέρι τους, εύχεται
αυτούς πᾶσαν εύτυχίαν.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Έν μέσφ εκλεκτών κεκλημένων έν Κορίνθφ, ο Διευθυντής του
«Μπουκέτου» κ. Κ. Θεοδορόπουλος άνεδέχθη έν τής κολυμβήθρας
τό ύφατο και χαριτωμένο κοριτσάκι τού ταγματάρχου κ. Δημ.
Πετροπούλου, όνομάσας αυτό Κλαυδιόνη. Ολόκληρον τό προσο-
πικόν του Περιοδικού εύχεται εις τούς γονείς και τόν άνάδογον να
τούς ζήση.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Β.

Τό άπάνθημα τής χάριτος και τής γοητείας, τό πρόσωπό της,
πού τό χαρακτηρίζει κυρίως μια έξυπνοτάτη και θελκτική έκφρα-
σις. Τό άνάστημά της κουκλίστικο, ή σιλουέττα της φειδύει, ή
τουαλέττες της θαύματα γούστου, άπλότητος, τέχνης και παριζια-
νισμού. Είνε νεαροτάτη και μ' όλα ταύτα φημισμένη στή Παρίσι
ως έξαιρετική champion τού τέχνις, και ως έρμηνητρια τών κλασ-
σικών χορών. Η άνωτέρω έκλεκτή δεσποινίς είχε δώσει δείγματα
τής χορευτικής τέχνης της, και εις τούς Άθηναίους ύταν πρό τεσ-
σάρων έτών είχε λάβη μέρος σέ έσπερίδα έρασιτεχνών πού είχε
δοθη εις τό «Έθνικόν Θέατρον» ύπέρ φιλανθρωπικού σκοπού, και
είχε χορέψη άρχαίους χορούς με εύλυγισίαν, ρυθμόν και τέχνην
άφθαση. Τό πέρασμά της και αυτή την φορά από τās Άθηνas
έίτο βραχύτατον, όπως έπώς λαμπερό άστεριού. Τώρα παραθερίζει
εις Σπέτσας, και θα έπανακάμω οικογενειακός στήν Μασσαλίαν
όπου και εινε έγκαταστημένη. Η Μενταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

- Η ζέστη συνετέλεσεν εις τό να φουντώση ή κίνησις τών έ-
ξοχικών κέντρων και ξενοδοχείων Φαλήρου, Κηφισιάς, Σπετσών,
Τήνου, Αίγινης. Παντού γνωστός Άθηναϊκός κόσμος, διασκεδάσεις,
μαστίχες, χοροί, μπριζ-ραμί.

- Είς τό Σέσιλ παραθερίζει μεταξύ άλλων μία εκ τών ώραιο-
τέρων Άθηναίων ή κ. Καίτη Παγκάλου και κάθε εμφάνισις της
γίνεται άντικείμενον θαυμασμού, και ή τουαλέττες της φέρουν τήν
σφραγίδα παριζιάνικου γούστου και τέχνης.

- Έπίσης παραθερίζει εκεί μια κομψοτάτη και χαριτωμένη Ά-
θηναία - άρχικόν επίθετόν Κ.

- Πολύ συχνά χορεύουν στή άνωτέρω ξενοδοχείον και εκτός
τών παραθερίζοντων εκεί λαμβάνει μέρος εις τόν χορόν και Ά-
θηναϊκός κόσμος πού γεμναιτίζει εκεί.

- Μία από τās «άντρεξόν» τού Κεφαλαριού εινε και τό μα-
γευτικό τραγούδι μιας δεσποινίδος πού παραθερίζει σ'ένα τών εκεί
ξενοδοχείων τό όποιον γίνεται άφορημής μάς άπολαυστικής εύχαρι-
στήσεως.

- Λίαν διακοσμητικά οι ίδιες Ήσσια οι όποια παραθερίζουν
έπίσης σ' ένα τών ξενοδοχείων Κεφαλαριού.

- Η επικρατούσα διασκεδάσις τών παραθερίζοντων στήν Κη-
φισιά εινε μπριζέ, πόκερ και ραμί.

- Νέον ντάνσιγκ εκκαινιάσθη τελευταίως και συγκεντρώνει
κάθε βράδυ έκλεκτόν άθηναϊκόν κόσμον. Είνε τό «Παριζιόν Ρόζ».
Είς τό άνωτέρω ντάνσιγκ παρατηρείται ζωηροτάτη κίνησις, εινε
πολύ εύχάριστον ως «λοκάλ» και φιγουράρον πολύ ή τουαλέττες.

- Τήν παρελθούσαν Τρίτην μεταξύ άλλων κομψότερες ήσαν κ.
Κ. Παγκάλου ώραιοτάτη με τουαλέττα θαυμασιαν δαντέλλα ρός,
κ. και κ. Βέρα πιλύ γοητευτική φυσιογνωμία και σύνολον κου-
κλίστικο, με μουσελίαν κίτρινη ζωηρόχρωμη και δαντέλλες στόν
ίδιο τόνο, κ. και κ. Φωτιάδη σιφφόν πράσινη, κ. και κ. Έμπερί-
ου, κ. και δις Μιτσάουτη πολύ όμορφη με τουαλέττα σιφφόν
λευκή κεντημένη ρωσικά κεντήματα, κ. και κ. Ράλλη ζωρζέτ
τουρκαλά.

- Τό ξενοδοχείον τών Σπετσών φιλοξενεί πολλές Άθηναίες.
Κάθε βράδι ή πελώρια ταράτσα παρουσιάζει μαγευτικόν θέαμα.

- Οι πλέον ένδιαφέροντες τύποι εκ τών εκεί παραθερίζουσών
είνε μια νοστιματώτατη Κωνσταντινουπόλιττισσα, πολύ έκφραστική
φυσιογνωμία και σιλουέττα δυσζυετη. Η τουαλέττες της λίαν κα-
λαισθητες, άρχικόν επίθετόν Γ. Εκτός συναγωνισμού όμορφιάς,
έξυπνάδας και κομψότητας εινε μία έκλεκτή δεσπ. εις εκ Μασσα-
λιάς πού τήν διακρίνει ένα διαβολέμενο σίκ. αίν

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΥΤΡΑΚΙ

Τό Λουτρακι, ή έξοχη και γοητευτική λουτρόπολις, συγκεντρώ-
νει εσάχτως άρκετόν κόσμον από παντού.

- Άνθρωποι πάσης τάξεως. Πλήθος πολυπόικιλο πού τρέχει
να εύρη τή θεραπεία του στή θαυματουργά νερά του Λουτρακιού
και άλλος κόσμος πηγαίνει εκεί να δροισισθί, να διασκεδάση, να
χαρύν, να άναπνεύση τόν καθαρό άέρα τού πεύκου και τής θαλάσσης.

- Τόν περισσότερον και έκλεκτότερον κόσμον συγκεντρώνει
τό ξενοδοχείον «Πάλλας» με τής θαυμάσιες βεράντες του, πού ά-
πλώνονται άρκετά μέσα στή θάλασσα και από όπου άπολαμβάνει
καυσις τήν θέαν άγρων τού Κορινθιακού κόλπου.

- Διακρίνομεν μεταξύ τών διαμενόντων τόν άντιναύαρχον κ.
Γεωργιανών, τόν στρατηγόν κ. Τσιμικλήν, τόν πολιτευτή Κοριν-
θίας κ. Ζούζουλαν, τόν ναύαρχον κ. Δουροτήν, τόν Σερβαριστά-
τον Κορκομινής κ. Άνθιμον, τόν λυκειάρχη κ. Κωνσταντινίδην
εκ Θεσσαλονίκης κλ. κλπ'

- Άρκετός επίσης ώραϊκόσμος στολίζει τό σαλόνι τού μονα-
δικού αυτού ξενοδοχείου δια πάσαν τέχνην και άνεση.

- Διακρίνομεν τήν κ. και τās διδας Διπλαράκου, τήν κ. και
δίδα Κάκπαρη, τήν κ. Ράλλη, τās διδας Μαντζούνη, τās κ. κ. Κα-
τατζόγλου, Κορινά, Γεωργιανά, Ζουζούλα, Σπυροπούλου, Ρυιλύ, Β-
βλίσσαροπούλου, Σμυρνιάτη, Νικολούδη, Κωνσταντινίδην, Κουρατήκ.

- Τήν κ. Κ. Θεοδοροπούλου μετά τής άδελφής της διδος Ρε-
μπουτζάκου, τήν κ. Δ. Πετροπούλου, τās διδας Βελισσαροπούλου,
Ξουδή κλπ. κλπ.